
Kvinder og Børn er lykkelige

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Kvinder og Børn er lykkelige", i: *Mindeudgave Digte*, side: 78, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Kvinder og Børn er lykkelige

Saa ofte min Fod har snublet
og Mismod tynget mit Bryst,
har over Gaaden jeg grublet:
hvad øder os Livets Lyst?

Thi tyed jeg ud i Skove
fra Tanker og graa Fornuft
at kysses af Vind og Vove
og aande den karske Luft,

og vadende hen over Løvet
igennem den hældende Dag
jeg drak af Vemod bedøvet
Høstkalken i dybe Drag.

End smilte Solen med Varme,
og Urten vovede end
med bitte oprakte Arme
at gi' sig i Glæden hen.

Og Egen løfted med Vælde
sin Krone mod Himlens Hvælv,
stod der i Kraft og i Ælde
og Storhed og var sig selv.

Og viltre Dreng og Piger
løb rundt i den vide Skov
og sprang over Grøfter og Diger:
Soldater og Stimænd paa Rov.

Jeg saa de straalende Blikke
og hørte den raske Sang
og maatte stillfærdig nikke
ved Latterens friske Klang.

Hvorledes skulde jeg tyde,
at Barn og Plante og Kvist
kan over Livet sig fryde
saa sejerssundt ubevidst?

Der faldt mig Ordet i Munde,
og traf jeg Svaret til sidst:
det er det evige Onde
at være sig selv bevidst.